

Клавн

К

О

Т

Б

И

Ч

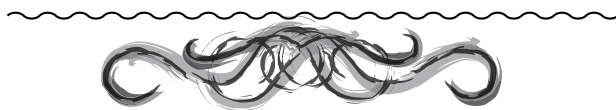
К

А

Scheuer
Petr

klaun
Kostička

Copyright

Autor: Petr Scheuer, 2014

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-7512-045-8 (ePub)

978-80-7512-046-5 (mobi)

978-80-7512-047-2 (pdf)

Obsah

I.		5
	<i>Kde se Pavlínce seskládá nový kamarád, který se nakonec posadí.</i>	
II.		10
	<i>O tom, jak ho paní učitelka neviděla a jaké dostal jméno.</i>	
III.		18
	<i>O tom, jak věděl, že zmrzlina je dobrá, i když sám neochutnal.</i>	
IV.		26
	<i>O tom, jak létali a Janička chtěla pořád, a ještě.</i>	
V.		36
	<i>O tom, jak přišel o jednu kostičku, a jak ho paní učitelka uviděla.</i>	
VI.		45
	<i>O tom, jak paní učitelka myslela, že se jí to zdálo.</i>	
VII.		55
	<i>O nebezpečném beranovi, ale také něco málo o chechtavém slonovi.</i>	
VIII.		67
	<i>O tom, jak se obrázky smály.</i>	
IX.		77
	<i>O paní ředitelce a jak zůstali spolu, jen sami dva.</i>	
X.		86
	<i>O tom, jak hráli ve třídě fotbal a paní ředitelka dala gól.</i>	

Kde se Pavlínce seskládá nový kamarád, který se nakonec posadí.

Stalo se to už dávno. Tak dávno, že si to ani vaši rodiče nebudou pamatovat. Jen Pavlíkova babička a Markétčin děda by o tom mohli vyprávět. Jenže od té doby uběhlo už tolik dlouhých let, že to oba nejspíš mají za nějakou pohádku, co jim kdysi kdosi vyprávěl. Ale ne, nebyla to pohádka, tohle se jim skutečně přihodilo, když byli ještě malí a chodili spolu do školky. Markétčin děda se jmenuje Marek, a jmenoval se tak i tenkrát, když si ráno v šatně dával bundu pod obrázek vláčku, nazouval si bačkorky, rozloučil se s maminkou a běžel do třídy, hrát si a čekat, až si pro něj odpoledne přijdou.

Zpočátku mu bývalo smutno, ale dávno zjistil, že smutek nepomůže, zvykl si a začal si hrát, protože to pomáhá, aby smutno nebylo. Tenkrát si hrál zrovna s kostkami a stavěl komín.

To Pavlínka, Pavlíkova babička, ale ještě úplně malinká, s copánky a dírkami po zubech, co vypadly a nové ještě nestačily narůst, tak tahle Pavlínka seděla v koutě a byla moc smutná, protože ona si ještě nezvykla a nevěděla, že to nepomůže. Byla smutná a chtěla jít domů, za maminkou, za tatínkem a za svou velkou sestrou, která už chodí do školy.

Marek si jí nevšimal, ale ona si všimala jeho. Pozorovala ho, jak staví, a byla by ráda také něco tvořila, jen, kdyby se tatínek s maminkou aspoň dívali. Nebo Barča, tak se jmenovala její starší sestra. A jak byla smutná, neměla s kým si hrát. Ani by mě to nebavilo, a ani by mi to pořádně nešlo, myslela si, a smutně koukala na Marka, jak skládá kostku na kostku, až je komín tak vysoký, že musí vstát, aby dosáhl až nahoru a mohl dát na vrcholek další, zelenou kostku, když vtom se komín zakymácel a zřítíl se na zem.

Zelená kostka zůstala v Markově ruce a on stál, jako by ji chtěl položit na její místo, do vzduchu, tam, kde už žádný komín nebyl. A jelikož se díval do vzduchu, tam, kde už žádný komín nestál, nemohl vidět to, co viděla Pavlínka, která se nedívala tam, kde už žádný komín nestál, ale dolů, na zem, kam spadly všechny kostky, ovšem neskončily rozházené po zemi, ale...

Pojednou se Pavlínka vůbec nemračila, i poslední malá slzička, co zbývala v koutku jejího oka, se začala vesele třpytit a Pavlínka v mžiku stála na nohách a pospíchala ke kostkám, které se po zemi rozsypaly tak zvláště, jako by je poskládal někdo, kdo by chtěl udělat panáčka, postavičku se dvěma kostkovanými rukama, dvěma kostkovanými nohama, jedním kostkovaným tělem a jedním kostkovaným kloboučkem, a také – což bylo ze všeho nejzvláštější – s jednou kulatou a vlasatou hlavou z maličkého polštářku,

co kdysi ušila paní učitelka a býval zapomenutý u skříněk. takže tam na zemi leželo místo hromádky kostek cosi, co vypadalo jako strakatý klaun.

„Co to je?“ divila se Pavlínka.

„Kde?“ Marek se konečně podíval na zem. A jelikož tam místo hromady rozházených kostek uviděl kostkovaného klauna, zůstal i on koukat s očima vykulenýma podobně, jako zírala Pavlínka. To není možné, říkal si Marek a zkusil zamrkat, jestli se mu to nezdá, ale i potom, rozmrkanýma očima viděl pořád toho klauna, poskládaného z rozsypaných kostiček.

„Jak se máte?“ ozvalo se náhle.

Oba se překvapeně rozhlédli, kdo to řekl. Ale nikdo jiný tam nebyl – ten hlas šel ze země, tam odtud, kde ležely rozsypané kostky a z nich sestavený panáček, co připomínal klauna, který na ně, jak se zdálo, třeba .. snad .. možná .. promluvil???

„Ahoj,“ pozdravila ho Pavlínka nejistě. Klaun však neodpovídal. Byl zti-cha, jen ležel a koukal.

„Co tady děláš?“ zeptal se Marek, ačkoli chtěl spíš Pavlítku napomenout, že kostky přece nemluví, tak že se s nimi nemá bavit. Ale neřekl to a dokonce na ně sám promluvil, neboť...

Klaun sice pořád mlčel, ale pak na na ně .. mrknul. Okem, které bylo barvami namalované na látku, na ně zamrkal.

Děti se musely smát, jak legračně to vypadalo.

„Proč se mi smějete?“ zeptal se ten klaun, co se sám poskládal z rozsypaných dřevěných kostiček.

On vážně mluví! Děti pocítily ohromnou radost, hned byly skloněné u něj a opatrně se rozhlížely kolem, jestli se někdo nedívá, a zakrývaly ho, aby nikdo další nemohl vidět, koho tam mají, aby jim ho nikdo nemohl vzít.

„Co tady děláš?“ zeptala se Pavlínka.

„Ležím,“ řekl on. Pusou, kterou měl vymalovanou na látce, na malém kulatém polštářku, tak tou pusou si s nimi normálně povídal.

„Ale jak to?“ divil se Marek.

„Protože ona chtěla mít kamaráda, vid?“ obrátil se klaun k Pavlínce, jejíž tvář se hned radostí rozzářila, jelikož si opravdu kamaráda přála, klidně i takového, a klaun pokračoval: „A to její přání mě z kostek takhle hezky vyskládalo, víš,“ dopověděl Markovi, kterého pak, když to slyšel, cosi napadlo. Jen zatím nevěděl, jak to má říct.

„Uklízíme, děti, půjdeme na svačinku!“ ozvalo se zatleskání paní učitelky. Co teď?! polekali se Marek s Pavlínkou. „Musíš se někam schovat!“ rozhlížela se honem Pavlínka.

„Proč?“ nechápal klaun.

„Aby tě paní učitelka neviděla,“ dozvěděl se od Pavlínky.

„Vy se jí bojíte?“ divil se klaun.

„Ne, ale...“ váhala Pavlínka. „My sem nesmíme brát svoje hračky. Ona by tě mohla sebrat a zavítit do šuplíku, víš,“ vysvětlovala.

„Já nejsem žádná hračka,“ ohradil se klaun dotčeně.

„Já vím, ale ona to možná neví, tak se radši pojd' schovat. Prosím,“ snažila se Pavlínka.

„Já ale nemůžu chodit,“ řekl klaun, který se opravdu zatím vůbec nepohnul a ležel na zemi jako stavebnice, jako ohrádka z kostek, jen namalovaná ústa a oči se mu hýbaly, ale víc nic, ani maličko, ani o kousek.

„Tak my tě posbíráme,“ spěchala Pavlínka.

„To bych se možná rozpadl,“ odpověděl klaun nejistě.

„A už by ses nesložil?“ divila se Pavlínka.

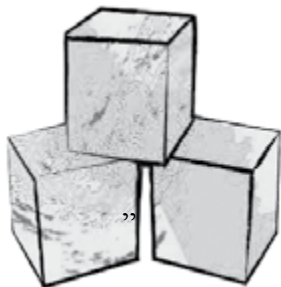
„Nevím. Asi ne,“ zakoulel klaun svýma namalovanýma očima.

„A mohl bys být taky můj kamarád?“ ozval se náhle Marek, protože ho konečně napadlo, jak to má říct.

„Kdybys chtěl,“ usmál se klaun namalovanou pusou.

„Já chci. A moc,“ rozzářil se Marek, a vtom se klaun pohnul, pokrčil levou kostičkovou nohu, která se nerozpadla a zůstala správně poskládaná, pak skrčil i pravou kostičkovou nohu, zvedl kostičkové ruce, posadil se a vyskočil a stál tam celý, i když složený z obyčejných dřevěných kostek, přesto se nerozpadl a hýbal se a byl jako živý, neobyčejný kostičkový klaun, co přišel za dětmi, aby se stal jejich kamarádem.

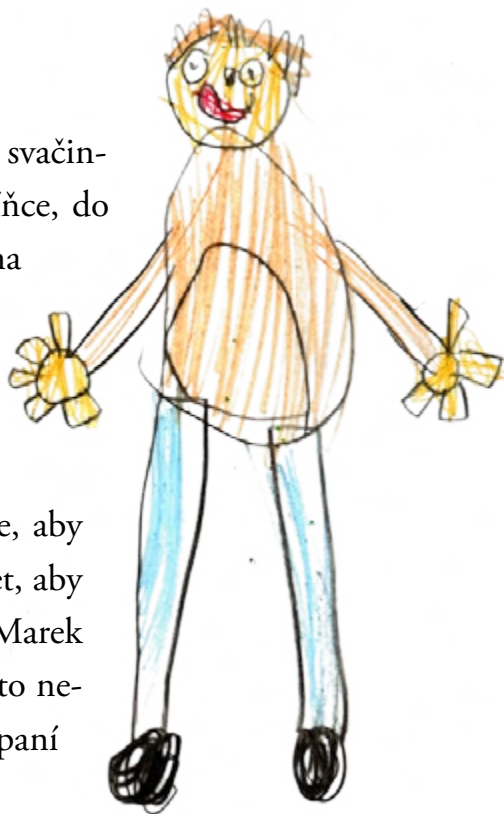

O tom, jak ho paní učitelka neviděla a jaké dostal jméno.

„No copak vy dva tam, nepůjdete s náma na svačinku?“ vykročila paní učitelka za dětmi ke skříňce, do které se měl klaun schovat, ale seděl před ní na zemi a volal: „Paní učitelko, pojdte, budeme kamarádi.“

Děti se polekaly, že se paní učitelka bude zlobit, co tam ten klaun dělá, a sebere jim ho, nebo vezme kostky a uklidí je do krabice, aby se klaun už nemohl složit, a snažily se překážet, aby ho neviděla. Pavlínka se jí stavěla do cesty a Marek klaunovi nenápadně šeptal, ať je zticha, že je to nebezpečné a mohl by skončit v šuplíku, jenže paní

učitelka viděla přes Pavlítku a dívala se přímo tam, kde klaun seděl.

„Tak honem,“ tleskla znovu. „Hezky uklidte ty rozházený kostky, ať na vás nemusíme čekat,“ pobídla ty dva. Ale víc nic, obrátila se a šla zpátky ke stolkům, za ostatními dětmi.

„Ona mě nevidí?“ ptal se klaun zklamaně.

„Ona ho nevidí,“ kroutil hlavou Marek.

„Ona tě nevidí?“ divila se Pavlínka.

„No tok šup šup, pěkně zpátky do krabice,“ popoháněla je paní učitelka, která živého klauna seskládaného z obyčejných dřevěných kostiček opravdu neviděla, protože ho ani vidět nemohla. Z dřevěných kostiček se přece živý klaun nedá postavit, to je jasné a nemůže to být jinak, věděla dospěle a rozumně. Takže se tam pro ni válely jen obyčejné kostičky. Ty viděla, ale klaun, který z nich byl postavený, pro ni neexistoval; pro ni tam jednoduše vůbec nebyl.

To je divný, říkali si Marek s Pavlítkou, když se skláněli ke klaunovi, ukryt ho do skříňe, do krabice, kam patřily kostky, ze kterých se sám postavil. Jenže on se nedal. „Já se s ní stejně skamarádím,“ vyskočil. „A uvidí mě! To bych se na to podíval, aby mě neviděla!“ říkal rozhodně.

Ale do skříňky šel. A sám.

„Ty zlobíš!“ houkl Marek ještě za ním. „Musíš nás poslouchat, jestli chceš s náma kamarádit,“ napomenul klauna, zavřel dvířka a šli na svačinku.

Po jídle běželi oba ke skříňce, aby někdo nepřišel dřív a klauna jim nevzal nebo nerozbil.

Jenže klaun v krabici nebyl, ležely tam jen samé obyčejné kostky.

„Kde je?“ ptala se smutně Pavlínka a vzala dvě

kostky do ruky, jestli nevypadají trošku klaunsky; jestli se znovu samy neposkládají. Ale ne, nehýbaly se, byly to jen obyčejné kostky.

„Kdepak seš?“ šeptal Marek do skříňky, nešťastný, že klaun zmizel. „Ty se na mě zlobíš?“

„Jo,“ mračila se Pavlínka. „Určitě se zlobí, žes mu nadával. A byl to můj kamarád. Já bych mu teda určitě nenadávala.“

„Tak promiň, nezlob se na mě, prosím,“ strkal Marek hlavu do skříňky.

„Klaune, on už bude na tebe hodnej,“ nakláněla se dovnitř i Pavlínka. „Že jo, řekni,“ dožadovala se, aby to Marek potvrdil, a Marek hlasitě zopakoval, že ano, že už klauna nebude napomínat, ale nic se nepohnulo, prázdné ticho, všude jen samé obyčejné hračky a kostky, žádného mluvícího klauna tam nenašli.

„Kuk!“ ozval se najednou dole, pod nejspodnější poličkou hlas toho jejich opravdového mluvícího klauna, seskládaného z dřevěných kostek a z polštářku s namalovanými očima a velkou usměvavou pusou. „Tady jsem!?“ smála se ta pusa radostně. „Já jsem se schoval, abyste se na mě nezlobili, že vás neposlouchám, když já se na vás taky nezlobím, že mě neposloucháte,“ vysvětloval, zatímco lezl ven.

„Co budem dělat?“ vyhrkl, sotva byl venku.

„A nezlobíš se?“ měla Pavlínka ještě pořád strach.

„Neběháme!“ ozval se nato hlas paní učitelky, která se právě zlobila na Kubu, že šel moc rychle.

„Něco zajímavýho,“ vymyslel Marek. A to už na strach zapomněla i Pavlínka a oba spřádali, co zajímavého by se dalo podniknout.

„Třeba se někam schováme,“ napadlo Pavlínku.

„Třeba do nějakýho domu, kde straší, abysme to strašidlo jako přemohli“ rozvíjel Marek její nápad.

„A nebo by to byl hrad a já bych tam byla princezna a mohli bysme to

strašidlo nějak ochočit, aby pak už bylo hodný," dodala Pavlínka jiné vylepšení.

„Nezlobte mě, mládeži," přerušil je klaun. „To bych asi určitě nezvládl.“

„A co bys zvládnul?" zajímal se Marek.

„Možná skamarádit se s paní učitelkou," připomněl klaun. „Aby si hrála s náma.“

„Něco jinýho. Ona to neumí," vrtěly děti hlavami. A paní učitelka, jako by jim chtěla dát za pravdu, volala na Adámka, který přeskakoval lavičku:

„Adame, přestaň skákat jako kozel! Zakopneš a rozbiješ si nos. A poteče ti krev.“

„Tak třeba na schovku?" ptala se Pavlínka.

„To je nuda," škaredil se Marek. „Já bych nejradši šel ven.“

„To nejde," bylo Pavlínce jasné.

„Nó, možná by to nějak šlo," naznačil klaun, že tohle by mohl zvládnout. Kdyby... Klaun svým dvěma novým kamarádům naznačil, aby se k němu sklonili, že jim to poví.

„Nehádáme se!" zlobila se paní učitelka na dvě holčičky.

„Ona mi to bere!" stěžovala si první, Lenička Žabková, protože ta druhá, Lenička Fojtíková, jí vzala kruhy a nechtěla je vrátit.

„Tak si hrajte hezky spolu," uklidňovala je paní učitelka.

„Ale ona mi to vzala," zlobila se Lenička Žabková.

„Tak se nehádejte!" řekla paní učitelka důrazně.

„Ale to není spravedlivý!" prskala Lenička Žabková, zatímco Lenička Fojtíková měla na tváři spokojený úsměv. A v ruce kruhy.

„A už mě nezlob," řekla paní učitelka Leničce Žabkové, která nezlobila, a Leničce Fojtíkové, která zlobila, té neřekla nic. Takže se obě Leničky rozešly; Fojtíková si šla hrát s kruhy a Žabková se nespokojeně šourala do kouta, aby se tam vypořádala s tou hroznou nespravedlností.

„Poslouchejte, kdybych měl hodně kamarádů..." vysvětloval zatím klaun

Markovi a Pavlínce.

„My ti nestačíme?“ polekala se Pavlínka.

„...tak bych toho zvládl mnohem víc,“ dopověděl klaun.

„A budeš pořád můj kamarád, i když budeš mít kamarádů víc?“ zeptala se ještě Pavlínka, která o svého nového kamaráda nechtěla přijít.

„Budeme mít oba hodně kamarádů,“ odpověděl klaun. „Jestli chceš.“

A Pavlínka chtěla, tak se rozhodli najít mu další nové kamarády, a to právě, když kolem nich procházela našťvaná Lenička Žabková.

A malou chvíli nato tihle tři, vlastně čtyři, i s klaunem, kráčeli společně od skříňky s kostkami na druhou stranu třídy, a všichni pozorně sledovali, kdo se dívá – a co vidí. Ani Lenička Žabková totiž zprvu klauna nepoznala; teprve až za chvíli, až jí ho pořádně ukázali.

První se ozval Kubík.

„Jak to děláš?“ běžel za Markem, neboť se mu zdálo, jako by kostky za Markem poskakovaly.

„To je klaun!“ napověděla mu Pavlínka.

„Nojo, ten je krásnej,“ ozvala se Klárka, která se také přišla podívat, co to tam mají. Ona ho totiž uviděla hned.

„Kde?“ rozhlížel se Kubík.

„Tady,“ ukázala na kostky Lenička Žabková – a Kubíkovi se pojednou rozzářila očka.

„Ahoj,“ zamával na klauna, a ten mu svou širokou pusou, namalovanou na malém polštářku odpověděl: „Nazdárek.“

„Kde jste ho vzali?“ ptala se Klárka.

„On přišel sám,“ prozradil Marek.

„Sám se postavil. Z kostek,“ vysvětlovala Pavlínka. „Aby byl můj kamarád. Vlastně teda náš,“ opravila se.

„Vezme nás ven,“ vykládal nadšeně Marek.

„Možná někam na hrad,“ přikývla Pavlínka.

„Chceš s ním taky kamarádit?“ ptala se Lenička Žabková.

„Já jo!“ věděl hned Kubík. A ostatní chtěli samozřejmě také.

„Copak to tam máte?“ zpozorovala paní učitelka skupinku dětí.

„Klauna. Ale živýho!“ volala hned Klárka.

„Ne,“ chtěla ho Pavlínka opět chránit, aby zůstal jejich. Jejich kamarád. Jenže klaun se nechtěl ukrývat.

„Schválně, jestli mě pozná,“ vystoupil před Pavlínku a čekal, jak se paní učitelka bude tvářit, až ho uvidí.

„Klauna? Nepovídej,“ smála se na Klárku paní učitelka, ovšem podívat se šla.

Jenže ho ani teď neviděla.

„Tady,“ ukazovaly děti. I ty, které nechtěly, aby ho viděla, aby jim ho nevzala nebo nerozbila, i ty na něj ukazovaly, protože měly radost, že vidí víc než paní učitelka. Pro paní učitelku však stále ukazovaly jenom na rozházené dřevěné kostky. Pro paní učitelku. Ale děti, i ty, co se přišly podívat až teď, s paní učitelkou nebo i po ní, děti viděly něco úplně jiného – a mnohem lepšího, než hromádku kostek, jakou viděla paní učitelka.

„Ten je krásnej. Čí to je? Kde jste ho vzali? Jak se jmenuje?“ vyzvíдалy nadšeně ty nově příchozí. Paní učitelka je slyšela, jenže to měla za obyčejnou dětskou hru; myslela, že si vymýšlejí, že si klauna všichni jen tak představují, jako to děti dovedou, tak je nebrala vážně. Jako to umí dospělí.

„Hlavně to nezapomeňte tady nejdřív uklidit, ať se to tady neválí,“ nakázala dětem. A to se klauna dotklo.

„Tak hele, učitelko, já nejsem žádný to,“ protestoval. „A nevím, proč mě mají uklízet, když si se mnou teď hrají. Já myslím, že byste je neměla pořádkem okřikovat. Ať se třeba honí, no a co?! Když si rozbijou nos, aspoň si příště dají lepší pozor. Měla byste si hrát spíš s náma, nechcete?“ vyzval

paní učitelku. Jenže paní učitelka ho pořád neviděla, a jestli něco slyšela, tak měla pocit, že jí to samo nějak zvoní v uších, a na zvonění v uších se přece neodpovídá, to vám potvrdí každý dospělý, že se zvonícíma ušima se nedá mluvit, takže paní učitelka klaunovi neodpověděla a klaun se mrzutě ušklíbl: „A dovedu se uklidit sám!“ dodal ještě, a zůstal zticha.

Děti čekaly, co přijde. Jestli se paní učitelka na klauna rozzlobí, jestli ho vyhodí ven, nebo jestli se s ním bude hádat. Jenže paní učitelka ho neviděla, tak mu nemohla uškodit. Jen si pořád, dlouze děti prohlížela, jako by něco hledala, pak zakroutila hlavou a podrbala se na bradě. Ona totiž věděla, co klaun říkal, ale nemohla to pochopit a nemohla tomu uvěřit, když neviděla žádného, kdo by to mohl říct.

„Tak si ještě chvíli hezky hrajte a uklidíte to až potom, ano?“ zeptala se vlídněji, a když děti přikývly, že ano, pokračovala: „Ale žádné honění a skákání, ať vás nemusím pořád okřikovat!“ zvedla přísně prst. „Abysme to tady měli hezky pěkný a žádný zbytečný úrazy,“ dodala opět mírněji, s úsměvem, a vrátila se ke svému stolku.

A děti?

Radovaly se z nového kamaráda. Divily se, že chodí, když je z obyčejných dřevěných kostiček na hraní, smály se, že s nimi dokonce i mluví, předháněly se, kdo mu bude blíž, ale Janičku, která měla ráda ve všem pořádek, pak napadlo, že vlastně pořád nevědí, jak se jmenuje.

„Jak se jmenuješ?“ obrátila se Lenička Žabková na klauna. Protože kdo jiný by měl vědět, jak se jmenuje, než on sám.

K jejich překvapení však i klaun musel přemýšlet. Vážně, ani on to nevěděl, neboť mu zatím nikdo žádné jméno nedal. Ale nějaké bych rozhodně měl mít, abych poznal, když na mě budou volat, myslel si. Jenže jaké?

„Já nevím,“ rozložil nerozhodně svýma krátkýma kostičkovými rukama.

„Kostička!“ zvolal Kubík.

„To je dobrý jméno,“ ozval se Davídek.

„Líbí se ti?“ zeptala se klauna Janička.

„To je přímo skvělý!“ přikývl klaun Kostička vesele, protože měl radost, že už není jen obyčejný klaun, ale má od dětí své vlastní jméno.

„Ale kdy teda půjdeme ven?“ zeptal se Marek, neboť se mu zdálo, že si klauna už všichni dosyta naprohlíželi. „Šlo by to?“ zeptal se přímo Kostičky.

Některé děti nevěděly, že pokud s klaunem kamarádí všichni, mohl by to zvládnout a vzít je ven, tak ty teď vrtěly hlavičkami, že na procházku se chodí až po obědě. A že: „To těžko,“ vrtěl hlavou Kája, a že: „To asi nepůjde,“ smutnila Klárka, a že: „To se nesmí,“ připomněla Janička, a že: „To je škoda,“ krčil rameny Jiřík.

„Není,“ ozval se klaun Kostička. „Když je nás teď hodně kamarádů, tak já to zkusím zařídit, aby vás paní učitelka viděla, i když tady nebudete, aby se jí zdálo, že jste všichni tady, i když budeme spolu venku.“

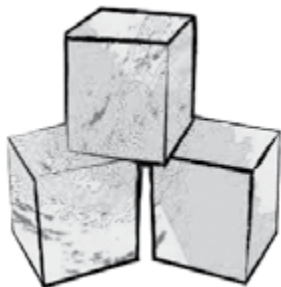
A paní učitelka?

Té krátce nato vrtalo hlavou, proč se jí pořád vrací praštěná myšlenka, že by mohla být kamarádkou malého kostkovaného klauna; proč se jí zdá, že ho někdy viděla a slyšela, když cosi takového, jako živý kostičkový klaun přece vůbec nemůže existovat.

Musím to oznámit paní ředitelce, abychom se podívaly, jestli tedy není, abychom se s tím podivným stvořením mohly nějak vypořádat, rozebrat ho nebo někam zavřít, kdybychom ho objevily, říkala si. A divila se, že přemýšlí o takových nesmyslech, a byla moc ráda, že jsou dnes děti tak hodné a vůbec nezlobí.

Jenže děti – už tam nebyly.

O tom, jak věděl, že zmrzlina je dobrá, i když sám neochutnal.

„Tak jsme venku,“ oznámil klaun dětem, překvapeným, jak to bylo snadné a rychlé; před chvílí ještě stály ve třídě a teď jsou náhle tady, venku, na ulici před školkou.

„A co budeme dělat?“ ptala se nejistě Klárka.

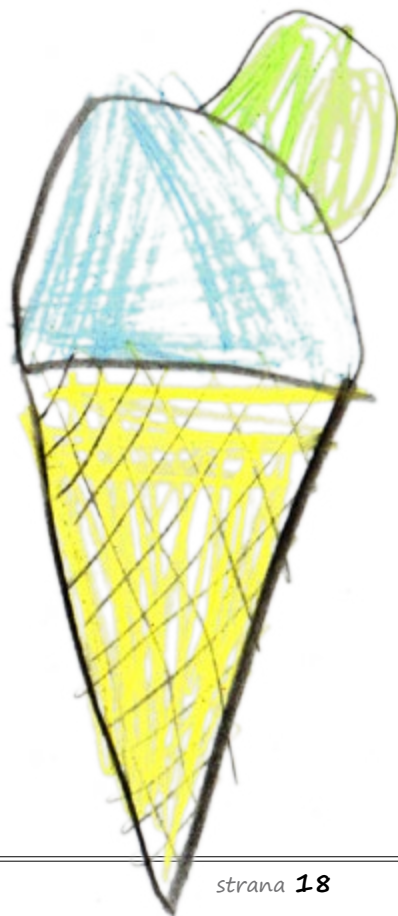
„Půjdeme na zmrzlinu,“ napadlo Pavlíčku.

„Do lesa!“ vykřikl Kubík.

„Co třeba na hřiště,“ ozvala se Lenička Žabková nesměle.

„Na hřišti je nuda,“ ušklíbala se Eliška.

„Pojďte radši zpátky, ať se paní učitelka nezlobí,“ špitl Kája, nejmenší a nejmladší ze všech.

„Já se bojím,“ zanaříkal Davídek. „Aby se něco nestalo.“

„Tak běž zpátky,“ obrátila se na něj Lenička Fojtíková posměšně.

„Nejdu,“ oklepal se Davídek, že už se jako nebojí.

„Jdeme na to hřiště,“ přemlouvala ostatní Lenička Žabková.

„Půjdeme zpátky spolu?“ přitočil se malý Kája k Davídkovi. Jenže Davídek už se nechtěl bát a jen zavrtěl hlavou, že ne, že chce jít taky ven.

„Tak kam půjdeme, pane klaune?“ obrátil se Adámek na klauna Kostičku. Ale Janička se začala smát, že to přece není žádný pán.

„Že nejseš pán,“ obrátila se na klauna, který musel přikývnout, že není pán.

„Pánové přece nenosí takový barevný oblečení,“ vysvětlovala Adámkovi, a vlastně i ostatním, že na to mohli přijít sami.

„Nojo, ani nemá fousy,“ kýval hlavou Kubík.

„Tak seš holka?“ chtěl Jiřík vědět, jak to tedy s klaunem je. Nato musel klaun opět zavrtět hlavou, že není ani holka.

„Hračka taky nejseš, já vím,“ připomněla Pavlínka.

„To je jedno,“ řekl Adámek. „Tak kam půjdeme, Kostičko?“ zopakoval svou otázku jinak.

Klárce to však nebylo jedno.

„Tak co seš?“ prohlížela si klauna nedůvěřivě. „Kam chodíš na záchod?“

„Já nechodím na záchod,“ zavrtěl klaun hlavou. „Ale jestli chceš, tak budu chodit s tebou, protože já bych chtěl, abysme byli kamarádi,“ usmál se na ni klaun.

„Nenene, to nemusíš,“ zvedla hned Klárka odmítavě ruce, a děti se smály, a smál se i klaun Kostička.

„A půjdeme tam, kam budete chtít,“ obrátil se na Adámka. Jenže každý chtěl jen ten svůj návrh: do lesa, na zmrzlinu, na koupaliště, někam na hrad, domů a tak dál.

„Musíte se dohodnout,“ řekl Kostička.

„To nejde, s nima,“ zlobila se Lenička Fojtíková.

„Tak půjdeme zpátky?“ zeptal se klaun.

„To ne!“ ozvaly děti. Ale ne všechny; malý Kája zašeptal, že on by možná raději šel zpátky. Jenže tak tiše, že to ani nebylo slyšet.

Děti se na sebe podívaly – a znovu spustily: „Já chci! Já nechci! Tam je nuda! Tam já nejdu! Já jdu jediné tam!“ překřikovaly se, jenže klaun Kostička pokrčil svými maličkými ramínky: „Tak musíme jít zpátky,“ řekl. a obrátil se ke dveřím do školkové chodby. A děti byly v tu ránu jako vyměněné, každý hned ochotný ustoupit.

„Kdo má chuť na zmrzku?“ zeptal se opatrně Davídek, protože on zmrzlinu miloval – a přál si, aby na ni dostali aspoň malou chuť všichni.

„Já docela jo,“ mávla jako první rukou Eliška, která předtím chtěla jít do solné jeskyně, a po ní se přidali i ostatní; někdo souhlasil rád, jiný ne tak úplně, ale všichni byli pro.

„Můžeme teda na zmrzku, Kostičko?“ zeptala se raději Klárka.

„Musíme, když máte chuť,“ přikývl klaun. A hned by byli vyrazili, kdyby si Jiřík nevzpomněl, že jim chybí peníze. A to byl problém.

Ohlédli se po klaunovi, co on na to.

A klaun Kostička?

„To je dobrý, to se vyřeší,“ řekl a zasmál se tak nahlas, až se mu všechny kostičky začaly naklánět, takže se zvonivě smál a při tom ještě klapal kostičkami. „Tady je nepotřebujeme,“ zamrkal svýma velkýma očima, namalovanýma na malém kulatém polštářku. „A tam se pak uvidí,“ zarachotil kostičkami, a vyrazil.

„Jenomže co když ne?“ pochyboval Davídek. Ale šel také, protože šli všichni ostatní.

Bylo jich dvanáct. Všech dvanáct dětí, co se dnes ve školce sešlo, teď v hloučku s klaunem Kostičku uprostřed šlapalo chodníkem podél plotu